

L'HORA NOVA

NO ENS ENGANYEM!!

Una desassociació d'idees en mig del predomini de cops audaciosos per tal de prendre posicions favorables per a després d'aconseguir l'acabament de la guerra, és el pitjor camí per assolir el gran ideal de la llibertat dels pobles d'Ibèria. Tots els programes, tant els minimalistes com els maximalistes, tenen de supeditar-se a l'espera obligada de la liquidació de la tragèdia promoguda pel feixisme en contra de la República. El situar el punt d'albir en un altre pla, és un suïcidi, sigui qui sigui l'inductor i tingui els motius que tingui per a desconfiar de les directrius que assenyalen a la Revolució els Governos responsables, representants legítims del poble.

No altra cosa ens demostra el decidit suport del feixisme internacional als traïdors a la República, que compta de treure partit de la inintel·ligència que hi ha entre els sectors antifeixistes de la nostra rera-guarda. És aquesta la millor esperança que podem oferir a les hordes de Franco: la nostra manca de compenetració i la ceguera de fer prevaler la força de cadascú per a fer-se la llei per compte propi.

Bé està que la gloriosa Revolució tingui iniciacions inseparables de l'acció de les armes, però, diguem ho amb sinceritat, és per a decidir la guerra que hem de bregar exclusivament en aquests moments de tragèdia. Tota desviació a aquest propòsit, és un acte irreflexiu, sols inspirat per egoïsmes malsans, una deslleialtat imperdonable.

Què se'ns expliquin aquests esgarips que tan sovint es repeteixen: «Volem que no s'aturi la Revolució!». I si mentre ho consagrem tot a la Revolució, el feixisme avença i acaba imposant-se, que en treurem de tota aquesta obra rrrrevolucionària?

Cal mesurar tot el que s'actua, i no lliurar-se irresponsablement a fer feina que ja té espera; és aquesta d'ara, que no té ajornament. Primer, netegem la casa, salvem el país de la plaga que l'assetja, i després, per la voluntat sobirana del poble, instaurem el règim definitiu que garanteixi el patrimoni de benestar, de progrés i de justícia social que constitueix l'anhel dels pobles d'Ibèria. — E.

Davant la presa de Màlaga pels feixistes

Treballadors, camarades, atenció! No tanquem els ulls a la realitat del moment! No fem cabal de les paraules de tots aquells qui diuen que encara que ens hagin pres Màlaga no pot esdevenir-ne el fracàs del nostre moviment antifeixista i d'igualtat humana. També ho deien quan la caiguda, després d'una admirable i heroica lluita de resistència, d'Irún.... I veiérem que seguidament queien San Sebastián, Badajoz i Toledo. Davant d'aquesta experiència, no siguem optimistes. Comencem a imitar als nostres enemics qui, a pesar de sentir uns anhels vertaderament retrògrades, són més smants d'actuar que de parlar. No desconeixen, com nosaltres, el que val el temps. La lleugeresa, el dinamisme, tot ho determinen, fins i tot la victòria damunt d'un ferotge i super monstre que resti inactiu, pessimista, vacil·lant....

Per aquest motiu, doncs, obrers de totes les ideologies, cal que ens compenetrem ben bé de la positivitat i força que ens podria facilitar el nostre triomf, si el lema d'unitat en tots els conceptes vitals de l'economia i socials deixés d'ésser una sublim teoria per a convertir-se en una pràctica realitat.

La mateixa activitat faria que no tinguéssim temps de perdre les hores escoltant la veu d'aquell que tendeix, amb les seves paraules horripilants i quasi sempre mancades de fonament, a desmoralitzar i posar la confusió en l'ambient popular, en el sí de l'organització antifeixista.... I prompte, potser, podríem dir amb veu alta i sincera, davant la derrota total del feixisme espanyol, que la presa de Màlaga va ésser l'últim esglai, l'últim crit agònic de la gent maligna i criminal.

P. GUDIOL